

Zebranie pytań i odpowiedzi

Pytanie: Czy wiara w to, że nasz Pan jest teraz obecny, jest fundamentalną doktryną?

Odpowiedź: Fundamentalną doktryną jest ta, która stanowi podstawę dla innych doktryn. Wiara w to, że Pan jest teraz obecny, stanowi poparcie dla takich doktryn jak:

ŻNIWO: „*Żniwo jest dokonanie świata*”. Tak jak nasz Pan był obecny podczas żniwa i końca Wieku Żydowskiego, tak wraca On jako główny żniwiarz w żniwie i końcu Wieku Ewangelii. Podczas żniwa pszenica będzie oddzielona od kłólu. Skoro żyjemy w czasie żniwa, musimy odłączyć się od pozafiguralnego Babilonu, naśladując wskazówki z Objawienia (Obj. 18:4-5). Jeżeli nasz Pan nie jest obecny, to czas, w którym żyjemy, nie jest czasem oddzielania, a żniwo Wieku Ewangelii musi należeć jeszcze do przyszłości. Rozumowanie takie zaprzecza faktowi jasno rozpoznawalnej pracy żniwa, która postępuje od przeszło wieku.

POKARM NA CZAS SŁUSZNY: Nasz Pan powiedział swoim uczniom, że muszą oczekiwać Jego powrotu tak, by kiedy On przyjdzie, mogli Mu szybko otworzyć. On mówi, że Jego pierwszym dziełem będzie przepasanie się, posadzenie ich za stołem i usługiwanie im przechadzając się. On miał wybrać również wiernego i roztropnego sługę, aby rozdawał pokarm na czas słuszny (Luk. 12:36, 37, 42). Jeżeli nasz Pan nie powrócił, wówczas nie służy nam w szczególny sposób, a usługiwanie brata Russell’a Kościołowi nie jest wypełnieniem tego proroctwa. Musimy zatem spodziewać się jakiegoś przyszłego sługi, którego praca przewyższy dzieło Brata Russell’a swoim wpływem na społeczność chrześcijańską. W świetle „Wykładów Pisma Świętego” i innych pomocniczych pism oraz wspaniałego czterdziestoletniego usługiwania Brata Russell’a nie wydaje się to rozsądne.

WYDARZENIA CZASU KOŃCA: Jezus powiedział, że będzie wyraźna współzależność między Jego powrotem, a pewnymi proroctwami wychodzącymi na jaw i niezwykle wyjątkowymi wydarzeniami, dziejącymi się przy końcu tego czasu. Są to, m. in., proroctwa o czasie wielkiego ucisku, wypuszczaniu pędów przez figowe drzewo (wyobrażające Izraela) i o ściemnieniu się nominalnych niebios (Mat. 24). Daniel (Dan. 12:1, 4) opisuje czas biegnięcia tam i sam, i wielkiego rozmnożenia się umiejętności towarzyszącej czasowi, gdy „*Michał powstanie*”. Te wydarzenia mają światowy zasięg i są dzisiaj w pełni oczywiste. Ich ważność dla Badaczy Pisma Świętego jest bezsporna.

Wiara w to, że nasz Pan jest niewidzialnie obecny od

1874 roku jest doktryną, która odłącza nas od większości chrześcijańskich denominacji. Wszystkie te denominacje wierzą, że nasz Pan przyjdzie kiedyś w przyszłości. Zdawałoby się zatem, że są one wyobrażone przez głupie panny, które były niedostatecznie przygotowane na spotkanie ze swym Panem i w ten sposób tracą główne błogosławieństwo. Z tych powodów wiara w to, że nasz Pan jest teraz obecny, powinna być uważana za fundamentalną doktrynę naszej społeczności.

Pytanie: Co ma być dokonane podczas żniwa Wieku Ewangelii? Jak ta praca ma być przeprowadzona?

Odpowiedź: W 1890 roku Brat Russell napisał: „Ten krótki okres (żniwo Wieku Ewangelii) jest najbardziej znamienitym i obfitującym w wydarzenia okresem całego wieku; bowiem w nim wszystkie owoce wieku muszą być zebrane i zadysponowane (w odniesieniu tak do pszenicy jak i do kłólu), a pole, którym jest świat, musi być oczyszczone, zaorane i przygotowane na inny czas siewu i żniwa – Wiek Tysiąclecia” (Tom 3, str. 125). Dzisiaj, gdy weźmiemy pod uwagę wydarzenia żniwa Wieku Ewangelii, możemy zauważyć wiele rzeczy, które były i są dokonywane:

- Wybór roztropnego i wiernego sługi, który ogłosił prawdę żniwa.
- Wzbudzenie śpiących świętych, aby byli z Panem.
- Zabranie pozostałych członków prawdziwego Kościoła do „*gumna*” (nieba).
- Związanie kłólu w snopki dla ostatecznego spalenia; zebranie i wrzucenie „*gron winnicy ziemi*” (Obj. 14:19) do winnej prasy Boga.
- Zebranie Izraela spośród narodów ziemi i ponowne ustanowienie go jako narodu.
- Zakończenie Czasów Pogan i ziemskich rządów dziedziczonych przez królewskie domy.
- Ogłaszanie poselstwa Ewangelii w całym świecie na świadectwo.

Wierzmy, że Prawda jest sierpem, który oddziela w tym żniwie pszenicę od kłólu. Ci, którzy wierzą Prawdzie, ogłaszają to i staną się współżniwiarzami z naszym Panem obecnym po raz wtóry (Mat. 24:31). To kazanie poselstwa Ewangelii dociera „*aż do ostatniego kraju ziemi*” (Dzieje Ap. 1:8). Kiedy to będzie dokonane, wtedy przyjdzie (zupełny) koniec (Mat. 24:14). Wtedy ziemia ujrzy pełne ustanowienie królestwa, o które wszyscy modlimy się.

Pytanie: Co to jest „wysokie powołanie”? Kiedy „wysokie powołanie” przestanie być komukolwiek oferowane?

Odpowiedź: Zwrot „wysokie powołanie” pojawia się w Liście do Filipian 3:14: *„Bieżą do kresu, ku zakładowi (wysokiego – KJV) powołania onego Bożego, które jest z góry w Chrystusie Jezusie”* (Filip. 3:14). Apostoł Paweł nazywa je również „wysokim powołaniem” w 2 Liście do Tymoteusza 1:9 (2 Tym. 1:9) i „niebieskim, powołaniem” w Liście do Żydów 3:1 (Hebr. 3:1). To wysokie (święte) niebieskie powołanie jest sposobnością stania się synami Bożymi na najwyższym – Boskim – poziomie życia. Apostoł Jan pisze: *„Patrzcie, jaką miłość dał nam Ojciec, abyśmy dziełkami Bożymi byli. (...) Najmilsii! teraz dziełkami Bożymi jesteśmy, ale się jeszcze nie objawiło, czym będziemy; lecz wiemy, iż gdy się On objawi, podobni Mu będziemy: albowiem ujrzymy Go tak, jako jest”* (1 Jana 3:1-2).

W Liście do Kolosan 3:24 (Kol. 3:24) Apostoł Paweł mówi nam, abyśmy robili wszystko jako dla Pana, *„wiedząc, iż od Pana weźmiecie zapłatę dziedzictwa”*. To dziedzictwo było wyobrażone przez dziedzictwo pokolenia Lewiego po wejściu Izraela do Kanaanu. *„Nie będą mieli kapłani Lewitowie i wszystko pokolenie Lewi działu ani dziedzictwa z innym Izraelem (...). Pan jest dziedzictwem ich, jako im powiedział”* (5 Mojz. 18:1-2). Możliwość stania się synami Bożymi przestanie być oferowana, kiedy 144 tysiące członków Ciała Chrystusowego zostanie wybranych, znalezionych wiernymi i gdy przejdą poza zasłonę, aby być z Panem. Ten czas jeszcze nie przyszedł, ponieważ istnieją wciąż tacy, którzy stosują się do Prawdy, poświęcają się i okazują wszelkie oznaki spłodzenia z ducha. Nie myślimy, że Bóg doprowadzałby kogoś do punktu zrozumienia „wysokiego powołania” i jego odpowiedzialności, a potem odrzucałby złożoną przez niego żywą ofiarę (Rzym. 12:1). W Objawieniu 3:8 (Obj. 3:8) Pan mówi, że wystawił przed nami otwarte drzwi, takie, których żaden człowiek nie może zamknąć. Bądźcie bardzo sceptyczni wobec jakiegokolwiek człowieka, który mówi, że drzwi sposobności stania się synami Bożymi są zamknięte. Pismo Święte dostarcza jednoznacznych wskazówek co do tego, kiedy ten czas przyjdzie. Apostoł Paweł mówi: *„Zatwardzenie z części przyszło na Izraela, póki by nie weszła pełność pogan”* (Rzym. 11:25). Tak długo, jak Izrael pozostaje częściowo zatwardzony co do Mesjasza, możemy być pewni, że zaproszenie do wysokiego powołania pozostaje otwarte. Brat Russell wyraził to dobrze: *„Ci, którzy są w stanie pojąć te obietnice i pożądają pracy w winnicy, mają mocny dowód, że zostali spłodzeni z ducha”* (Tom 3, str. 245). Nigdy nie pytajmy, czy Bóg zaakceptował nasze poświęcenie ani nie tracimy wiary, że jeśli pozostaniemy wierni, będziemy nagrodzeni koroną żywota –

Boską naturą.

Pytanie: Jaki rodzaj życia otrzyma Wielkie Grono i jaka będzie jego rola w Królestwie?

Odpowiedź: Siódmy rozdział Objawienia opisuje pieczętowanie 144 tysięcy. Z kolei czytamy: *„Potemem widział, a oto lud wielki, którego nie mógł nikt zliczyć (...), którzy stali przed stolicą i przed oblicznością Baranka, obleczeni w szaty białe, a palmy były w rękach ich”* (Obj. 7:9). Ten wielki lud stoi przed niebieskim tronem i jest ubrany w białe szaty. Rodzaj ludzki nigdy nie jest opisywany jako stojący przed tronem ani jako ubrany w białe szaty. Wnioskujemy przeto, że Wielka Kompania ma życie, które różni się od ludzkiego. Ma ona życie niebiańskie. Pokolenie Lewiego wyobraża w figurze zarówno Kościół jak i Wielkie Grono. 5 Mojżeszowa 18:1-2 (5 Mojz. 18:1-2) pokazuje stanowczo, że ani kapłan ani Lewici nie otrzymali ziemskiego dziedzictwa. *„Pan jest ich dziedzictwem”*. To uczy, że ani Kościół, ani Wielkie Grono nie są na ziemi wraz z ludzkością (wyobrażaną przez pozostałe jedenaście pokoleń).

W ciągu całego Wieku Ewangelii ci, którzy ofiarowują samych siebie jako „ofiary żywe”, zgadzają się być umarłymi z Chrystusem, cierpieć z Nim, być ochrzczonymi w Jego śmierć i pić z Jego kielicha. Oni, podobnie jak Pan, rzekają się swego prawa do życia jako istoty ziemskie. Podobnie jak Mistrz, jeśli mają oni w ogóle żyć, musi to być życie istot duchowych. Pismo Święte właściwie nie mówi o roli Wielkiej Kompanii w Królestwie. Możemy się jedynie w ogólny sposób tego domyślać z figur i cieni. Pamiętajmy, że figuralni Lewici byli wyznaczeni dla Aarona, aby mu pomagać w służbie przy Przybytku. Wielka Kompania, pozafiguralni Lewici, będzie przed tronem i będzie stanowić służbę wielkiego pozafiguralnego Arcykapłana, Chrystusa, Głowy i Ciała.

Podobnie w wizji Ezechiela, dotyczącej odbudowanej świątyni, są ukazani nie tylko kapłani jako służący w miejscu świętym, blisko Pana, ale i Lewici, którzy, choć byli mniej wierni, także mają pewną funkcję do spełnienia: strzegą bram świątyni i są zatrudnieni w różnych mniejszych usługach; przebywali oni pomiędzy właściwym miejscem świętym a miastem (wyobrażającym ziemską fazę królestwa) (Ezech. 44:10-14). Ponieważ nie mamy szczegółowych wskazówek dotyczących przyszłej roli Wielkiej Kompanii, wnioskujemy, że nie powinniśmy być nią wielce zainteresowani. Wielka Kompania jest jedynie ubocznym produktem jednej nadziei naszego powołania, wysokiego powołania Bożego w Chrystusie Jezusie. Nie życzylibyśmy sobie uchybić tego celu. Starajmy się wszyscy okazać się wiernymi naszemu powołaniu, abyśmy mogli usłyszeć te wspaniałe słowa *„To dobrze, sługo dobry i wierny! nad małym*

byłeś wiernym, nad wиеm cię postanowię; wniјdź do radości Pana twego” (Mat. 25:21).

Odpowiadał Brat Michael Nekora (USA)

IV Międzynarodowa Konwencja w De Bron

R-
„Straż”